

Panium - Numer Jedenaście Jedenaście

Jedenaście, jedenaście: Prorocze świadectwo Daniela i Apokalipsy

Jeff Pippenger

2025-08-09

Dotarcie do tego punktu w moich badaniach nad Panium było długim procesem, a tytuł „Jedenaście, jedenaście” ma podkreślić, że Lew z pokolenia Judy skoordynował zarówno Księgę Daniela, jak i Księgę Objawienia, aby przedstawić wewnętrzne i zewnętrzne linie historii pieczętowania ludu Bożego w jedenastym rozdziale i jedenastym wersecie. Tuż przed zamknięciem czasu próby — nakaz odpieczętowania prorocstwa w Objawieniu, które było zapieczętowane aż do czasu, gdy wewnętrzne i zewnętrzne dzieje prorocze, reprezentowane przez dwie linie „jedenaście–jedenaście”, znajdujące się w księgach Daniela i Objawienia, stały się prawdą obecną.

I rzekł do mnie: Nie pieczętuj słów prorocstwa tej księgi, bo czas jest bliski. Kto czyni nieprawość, niech dalej czyni nieprawość; a kto jest nieczysty, niech dalej będzie nieczysty; a kto jest sprawiedliwy, niech dalej postępuje sprawiedliwie; a kto jest święty, niech dalej się uświęca. Objawienie 22:10–11.

„Czas jest bliski” tuż przed zakończeniem czasu próby i „czas jest bliski”, gdy „Objawienie Jezusa Chrystusa” zostaje odpieczętowane.

Objawienie Jezusa Chrystusa, które dał Mu Bóg, aby ukazać swoim sługom to, co ma się wkrótce stać; i posłał je oraz oznajmił przez swego anioła swemu słudze Janowi, który dał świadectwo Słowu Bożemu i świadectwu Jezusa Chrystusa, a także wszystkiemu, co widział. Błogosławiony, kto czyta, i ci, którzy słuchają słów tego prorocstwa, i zachowują to, co w nim jest napisane, bo czas jest bliski. Objawienie 1:1-3.

Gdy Lew z pokolenia Judy odpieczętowuje „Objawienie Jezusa Chrystusa”, jak czyni to od nadejścia poselstwa Wołania o północy w lipcu 2023 roku, to odpieczętowanie obejmuje objawienie, że On jest „Palmoni”, Cudownym Liczącym, czyli Tym, który liczy tajemnice. Nieprzyjęcie tej prawdy jest niezdaniem próby, która pieczętuje sto czterdzieści cztery tysiące.

Ja was chrzczę wodą ku nawróceniu; lecz Ten, który idzie za mną, mocniejszy jest ode mnie, któremu nie jestem godzien nosić sandałów; On was będzie chrzczył Duchem Świętym i ogniem. Wiejadło ma w rękę i dokładnie oczyści swoje klepisko, pszenicę zgromadzi do spichlerza, a plewy spali ogniem nieugaszonym. Mateusza 3:11, 12.

„Nie mogę powiedzieć, jak szybko rozpocznie się ten proces oczyszczania, ale nie odwlecze się to na długo. Ten, którego wiejadło jest w Jego rękę, oczyści swoją świątynię z moralnej nieczystości. Dokładnie oczyści swoje klepisko.” Świadectwa dla kaznodziejów, 372, 373.

Linie prorocstwa, które identyfikują czas pieczętowania jako proroczy proces próby, są aż nadto liczne. Jasne jest, że proces próby opiera się na predyspozycjach uczniów oraz ich zdolności

zastosowania właściwej lub niewłaściwej metodologii studiowania proroczego Słowa Bożego. Ta prawda jest również obficie przedstawiona w natchnionym zapisie.

A tym czterem młodzieńcom Bóg dał wiedzę i biegłość we wszelkiej nauce i mądrości; a Daniel miał zrozumienie wszelkich widzeń i snów. A gdy upłynęły dni, które król wyznaczył, aby ich wprowadzić, przełożony eunuchów wprowadził ich przed Nebukadnezara. I król rozmawiał z nimi; i nie znalazł się wśród wszystkich nikt taki jak Daniel, Chananja, Miszael i Azariasz; dlatego stawali przed królem. A we wszystkich sprawach mądrości i rozumu, o które ich wypytywał król, znalazł ich dziesięć razy lepszymi niż wszyscy magowie i astrologowie w całym jego królestwie. Daniela 1:17-20.

Jedną z naczelných zasad interpretacji prorocत्व jest to, że prawda jest ustanawiana na podstawie świadectwa dwóch, a ci, którzy nie mają zaufania do tej zasady, skazują się na porażkę. Elementem procesu testowania w czasie pieczętowania jest dostrzeżenie związku między historiami wewnętrznymi i zewnętrznymi, ukazanymi w rozdziale jedenastym i wersecie jedenastym u Daniela i Jana.

„Księga Objawienia jest księgą zapieczętowaną, ale też księgą otwartą. Zawiera opis cudownych wydarzeń, które mają się rozegrać w ostatnich dniach historii tej ziemi. Nauki tej księgi są jasne, a nie mistyczne i niezrozumiałe. W niej podjęta jest ta sama linia prorocтва co w Księdze Daniela. Niektóre prorocтва Bóg powtórzył, dając w ten sposób do zrozumienia, że należy przywiązać do nich wagę. Pan nie powtarza rzeczy, które nie mają większego znaczenia.” Manuscript Releases, tom 9, 8.

Księgi Daniela i Objawienia reprezentują dwóch świadków, a sto czterdzieści cztery tysiące są ukazane jako dwaj świadkowie w jedenastym rozdziale Księgi Objawienia. W wersecie jedenastym tego rozdziału dwaj świadkowie, symbolizowani przez Eliasza i Mojżesza, zostają wskrzeszeni, co zostało typologicznie zapowiedziane zarówno przez Jana wrzuconego do wrzącego oleju, jak i przez Daniela w jamie lwów. Sto czterdzieści cztery tysiące są przedstawione przez Daniela i Jana, a także przez Eliasza i Mojżesza. Aby pomyślnie przejść proces próby, który wyłania sto czterdzieści cztery tysiące, uczeń musi rozumieć, że prawda opiera się na dwóch świadkach, że Księgi Daniela i Objawienia reprezentują dwóch świadków oraz że sto czterdzieści cztery tysiące zostały typologicznie ukazane jako Eliasza i Mojżesz, a także Daniel i Jan.

Te prawdy są jedynie krótką próbką prawd proroczych związanych z historią wewnętrzną i zewnętrzną, reprezentowaną przez „jedenaście, jedenaście” zarówno u Daniela, jak i w Apokalipsie. Jako Palmoni Chrystus pokierował zharmonizowaniem tych dwóch fragmentów, a także wskazał, że jedenaście plus jedenaście równa się dwadzieścia dwa, co z kolei stanowi dziesiątinę, czyli jedną dziesiątą, z liczby dwieście dwadzieścia, która jest symbolem połączenia boskości z człowieczeństwem. Palmoni potwierdził na podstawie więcej niż dwóch świadków, że „dwieście dwadzieścia” przedstawia połączenie boskości i człowieczeństwa, co z kolei jest opisem wcielenia Chrystusa, gdy przyjął na siebie upadłe ciało. Tym samym dał ludzkości przykład, że jeśli człowiek jest gotów spełnić wymagania ewangelii, Chrystus jest gotów połączyć swoją boskość z naszym człowieczeństwem. Boskość i człowieczeństwo są zatem dwoma świadkami.

„Objawienie Jezusa Chrystusa”, które odsłoniło się tuż przed zamknięciem czasu łaski, zawiera stwierdzenie, że Jezus jest „Słowem” Bożym.

Na początku było Słowo, a Słowo było u Boga, i Bogiem było Słowo. Ono było na początku u Boga. Wszystko przez Nie się stało, a bez Niego nic się nie stało, co powstało. W Nim było życie, a życie było światłością ludzi. A światłość świeci w ciemności, lecz ciemność jej nie ogarnęła. Jana 1:1-5.

Biblia jest „Słowem” Bożym, które – podobnie jak Chrystus – reprezentuje połączenie boskości z człowieczeństwem. Biblia przedstawia dwóch świadków Starego i Nowego Testamentu, którzy są także Mojżeszem i Eliaszem w jedenastym rozdziale Apokalipsy.

Odnosnie do dwóch świadków prorok stwierdza dalej: „To są dwie oliwki i dwa świeczniki stojące przed Bogiem ziemi.” „Słowo Twoje — powiedział psalmista — jest lampą dla moich nóg i światłem na mojej ścieżce.” Objawienie 11:4; Psalm 119:105. Dwaj świadkowie przedstawiają Pisma Starego i Nowego Testamentu. Wielki bój, 267.

Dwaj świadkowie to dwa drzewa oliwne, dwa świeczniki oraz Stary i Nowy Testament, co w akapicie przedstawiono jako "Słowo Twoje". "Objawienie Jezusa Chrystusa", które tuż przed zamknięciem czasu łaski odpieczętował Lew z pokolenia Judy, jest "ostatecznym wzrostem poznania", który poddaje próbie tych, którzy są kandydatami, aby zostać jednym ze stu czterdziestu czterech tysięcy. "Ostateczny wzrost poznania" jest też poselstwem Wołania o północy w przypowieści o dziesięciu pannach.

„Wtedy odpowiedziałem i rzekłem do niego: Czym są te dwa drzewa oliwne po prawej stronie świecznika i po jego lewej stronie? I znowu odpowiedziałem i rzekłem do niego: Czym są te dwie gałązki oliwne, które przez dwa złote przewody wylewają z siebie złotą oliwę? A on odpowiedział mi i rzekł: Czy nie wiesz, co to jest? I rzekłem: Nie, panie mój. Wtedy rzekł: To są dwaj pomazańcy, którzy stoją przy Panu całej ziemi.” Zachariasza 4:11–14. Te wylewają się do złotych czasz, które przedstawiają serca żywych posłańców Bożych, którzy niosą Słowo Pana do ludu w ostrzeżeniach i błaganiach. Samo Słowo musi być, jak przedstawiono, złotą oliwą, wylewaną z dwóch drzew oliwnych, które stoją przy Panu całej ziemi. To jest chrzest Duchem Świętym i ogniem. To otworzy dusze niewierzących na przyjęcie przekonania. Potrzeby duszy mogą być zaspokojone tylko przez działanie Bożego Ducha Świętego. Człowiek sam z siebie nie może uczynić nic, by zaspokoić tęsknoty i spełnić pragnienia serca. Adwentystyczny Komentarz Biblijny, tom 4, 1180.

Słowo Boże to zarówno Biblia, jak i Chrystus, a Biblia i Chrystus są dwoma świadkami, podobnie jak sto czterdzieści cztery tysiące. Ci dwaj świadkowie z kolei reprezentują połączenie boskości z człowieczeństwem. Reprezentują też wewnętrzne i zewnętrzne historie prorocze. Jako świadkowie dostarczyli dowodów, że boskość połączona z człowieczeństwem nie grzeszy. Reprezentują również więź między boskością a człowieczeństwem. Niezależnie od tego, czy chodzi o drabinę, kanał, rury, aniołów czy jakiegokolwiek inne symbole łączności między Bogiem a człowiekiem, przesłanie przekazywane człowiekowi jest zawsze sprawą życia lub śmierci.

Namaszczeni, stojący przy Panu całej ziemi, zajmują stanowisko niegdyś powierzone Szatanowi jako cherubowi osłaniającemu. Za pośrednictwem świętych istot otaczających Jego tron Pan utrzymuje stałą łączność z mieszkańcami ziemi. Złoty olej przedstawia łaskę, dzięki której Bóg zaopatruje lampy wierzących, aby nie migotały i nie gasły. Gdyby nie to, że ten święty olej jest wylewany z nieba poprzez poselstwa Ducha Bożego, siły zła miałyby całkowitą kontrolę nad ludźmi.

Bóg jest znieważany, gdy nie przyjmujemy poselstw, które nam posyła. W ten sposób odrzucamy złotą oliwę, którą chciałby wlać w nasze dusze, aby została przekazana tym, którzy są w ciemności. Gdy nadejdzie wezwanie: „Oto oblubieniec nadchodzi; wyjdźcie mu na spotkanie”, ci, którzy nie przyjęli świętej oliwy, którzy nie pielęgnowali łaski Chrystusa w swoich sercach, przekonają się, jak panny głupie, że nie są gotowi spotkać swego Pana. Nie mają w sobie mocy, by zdobyć oliwę, i ich życie jest zrujnowane. Lecz jeśli będziemy prosić Boga o Ducha Świętego, jeśli będziemy błagać, jak Mojżesz: „Okaż mi swoją chwałę”, miłość Boża zostanie rozlana w naszych sercach. Przez złote przewody zostanie nam przekazana złota oliwa. „Nie siłą ani mocą, lecz moim Duchem — mówi Pan Zastępów.” Przyjmując jasne promienie Słońca Sprawiedliwości, dzieci Boże świecą jako światła w świecie. Review and Herald, 20 lipca 1897 r.

Wylanie Ducha Świętego dokonuje się w toku wewnętrznych i zewnętrznych dziejów oznaczonych w Księdze Daniela oraz w Objawieniu 11:11. Istnieją „co najmniej” cztery prorocze postacie przedstawione w wersetach 11 i 12 rozdziału 11 Księgi Daniela, które trzeba zidentyfikować. Są też cztery, które należy zidentyfikować w wersetach 13–15, oraz cztery w wersecie 16. Żyjemy teraz właśnie w tej historii, dlatego jako badacze prorocत्व powinniśmy ustalić, kim są symboliczne postacie wersetów 11–16, ponieważ reprezentują one linię prorocтва, która obejmuje ukrytą historię wersetu 40 tego samego rozdziału.

Wydaje się też istotne zidentyfikować postacie przedstawione w historii wersetu czterdziestego, która od 1989 roku się odsłania.

I powiedział: Idź swoją drogą, Danielu, bo słowa te są zamknięte i zapieczętowane aż do czasu końca. Wielu zostanie oczyszczonych, wybielonych i wypróbowanych; lecz bezbożni będą postępować bezbożnie, i żaden z bezbożnych nie zrozumie; ale mądrzy zrozumieją. Daniela 12:9, 10.

Werset czterdziesty rozpoczyna się w czasie końca w 1798 roku, gdy Napoleon z Francji wziął papieża do niewoli. Uzasadnienie Napoleona opierało się na złamanym traktacie z Tolentino z 1797 roku. Starcie Napoleona z papieżem było wcześniej zobrazowane w historii, która wypełniła wersety szósty i siódmy jedenastego rozdziału Księgi Daniela. Złamany układ małżeński i klęska króla północy z rąk króla południa, zgodnie z wersetami szóstym i siódmym, powtórzyły się w wydarzeniach 1798 roku i w ten sposób reprezentują zapowiedź Słowa Bożego w wersetach szóstym i siódmym oraz wypełnienie tych wersetów na początku wojny między Ptolemeuszem II Filadelfem, królem Egiptu, a Antiochem II Teosem, trzecim królem Syrii. Ptolemeusz reprezentował króla południa, a Antioch reprezentował króla północy.

Proroctwo wersetów, zestawione z wypełnieniem tego proroctwa w historii Ptolemeusza i Antiocha — które z kolei stanowiły typ — oraz z historią Napoleona i papieża w 1798 roku, tworzą trzy linie, które typologicznie przedstawiają historię Putina i Zełenskiego w wersetach jedenastym i dwunastym. Tak więc zrozumienie, że czas końca w 1798 roku przedstawia historię Napoleona i papieża, jest niepełne, jeśli na tym poprzestajemy. Musimy zrozumieć, co wersety szósty i siódmy zapowiadają o Napoleonie i papieżu, a także czego o tym samym okresie uczy historia Ptolemeusza i Antiocha. Kiedy zrozumiemy te linie prawdy, możemy wtedy pojąć, że tamte wcześniejsze wypełnienia historyczne identyfikują początek historii wersetu czterdziestego, a czyniąc to, identyfikują także zakończenie wersetu czterdziestego, gdy Putin, który został typologicznie przedstawiony przez Napoleona i Ptolemeusza — Putin, który został zapowiedziany w wersetach szóstym i siódmym — wypełnia wersety jedenasty i dwunasty.

Ważna uwaga dotycząca proroczej relacji między smokiem a bestią, jak nazywa je Jan, lub między „ustawiczną ofiarą” i „ohydą spustoszenia”, jak przedstawia je Daniel, jest taka, że w sensie proroczym są one bardzo podobne. Jan mówi o tym tak.

A oni czcili smoka, który dał władzę bestii; i czcili bestię, mówiąc: Któż jest podobny do bestii? Któż może z nią walczyć? Objawienie 13:4.

Czczenie smoka jest czczeniem bestii, gdyż obie postacie symbolizują religię pogaństwa. Podobnie jak Jan, Daniel używa "małego rogu" z Księgi Daniela, rozdział 8, wersety 9–12, aby przedstawić zarówno pogański, jak i papieski Rzym, choć wyraźnie rozróżnia je, określając mały róg pogańskiego Rzymu w rodzaju męskim, a mały róg papieskiego Rzymu w rodzaju żeńskim. W rozdziale siódmym Daniel określa pogański Rzym jako "odmienny" od królestw, które były przed nim, a ponadto stwierdza, że papieski Rzym również był "odmienny". Rzym, czy to pogański, czy papieski, jest odmienny. Męski symbol Rzymu, przedstawiający pogański Rzym, potwierdzają Achab i Herod. Obaj poślubili symbole papieżstwa. Kobieta oznacza władzę kościelną, a mężczyzna władzę państwową, dlatego na poziomie proroczym, gdy Słowo Boże mówi o tym, że mężczyzna i kobieta stają się jednym, potwierdza to rzeczywistość, że pogański Rzym i papieski Rzym są bardzo podobne w sensie proroczym, ponieważ są jednym ciałem.

Stosunek Francji do papieżstwa w 1798 roku obrazuje stosunek Stanów Zjednoczonych do papieżstwa, gdy dziesięciu królów spali Rzym ogniem i pożrą jego ciało.

A dziesięć rogów, które widziałeś na bestii, te znienawidzą nierządnicę, i spustoszą ją oraz obnażą, i zjedzą jej ciało, i spalą ją ogniem. Objawienie 17:16.

Stosunek Francji do papieżstwa, gdy w roku 538 wyniosła je do władzy, obrazuje dzieło Stanów Zjednoczonych polegające na uleczeniu śmiertelnej rany papieżstwa przy wkrótce nadchodzącej ustawie niedzielnej.

I ujrzałem inną bestię wychodzącą z ziemi; miała dwa rogi jak u baranka, a mówiła jak smok. I wykonuje całą władzę pierwszej bestii w jej obecności i sprawia, że ziemia i jej mieszkańcy oddają cześć pierwszej bestii, której śmiertelna rana została uleczone. I czyni wielkie znaki, tak że sprawia, iż ogień zstępuje z nieba na ziemię na oczach ludzi, i zwodzi mieszkańców ziemi przez te cuda, które miał moc czynić na oczach bestii; mówiąc mieszkańcom ziemi, aby

uczynili obraz bestii, która miała ranę od miecza, a jednak żyła. Objawienie 13:11-14.

„Czas końca” w 1798 roku, w wypełnieniu wersetu czterdziestego, wskazuje, że duchowy król północy zostaje usunięty przez duchowego króla południa. Ta historia prorocza stanowi końcowy okres tysiąca dwustu sześćdziesięciu lat panowania papieskiego, a zatem cechy prorocze początku tej historii są przedstawione na jej końcu. W roku 538 czwarte królestwo prorocत्व biblijnych ustąpiło miejsca piątemu królestwu prorocत्व biblijnych, a w roku 1798 piąte królestwo prorocत्व biblijnych ustąpiło miejsca szóstemu królestwu prorocत्व biblijnych.

538 jest także pośrednim etapem przekleństwa „siedmiu czasów” z Księgi Kapłańskiej 26, wymierzonego przeciwko północnemu królestwu Izraela, które rozpoczęło się w 723 r. p.n.e., gdy Asyria wprowadziła Efraima do niewoli. Rok 1798 posiada zatem nie tylko prorocze cechy roku 538, lecz także 723 r. p.n.e. W 723 r. p.n.e. dziesięć plemion Izraela zostało obalone przez Asyrię, a tysiąc dwieście sześćdziesiąt lat później, w 538 r., pogański Rzym został obalony przez papieski Rzym, który z kolei został obalony przez Francję w 1798 r., na zakończenie „siedmiu czasów”.

W 1798 roku Francja, król południa, zrzuciła papieża z tronu. W 538 roku Francja, czołowy symbol rozpadu pogańskiego Rzymu na dziesięć królestw, osadziła papieża na tronie. Gdy zostanie wprowadzona ustawa niedzielna, Stany Zjednoczone powtórzą rolę Francji z roku 538, a gdy dziesięciu królów spalą papieża ogniem i pożrą jej ciało, Stany Zjednoczone powtórzą rolę Francji z roku 1798.

Wyrok „siedmiu czasów” przeciwko północnym i południowym królestwom Izraela został spowodowany przez królestwa pochodzące z północy.

Izrael jest rozproszoną owcą; lwy go przepędziły: najpierw król Asyrii go pożarł; a na końcu ten Nebukadrezar, król Babilonu, połamał jego kości. Jeremiasza 50:17.

Asyria przyszła z północy i podbiła dziesięć plemion w 723 r. p.n.e., a Babilon wprowadził Judę w niewolę w 677 r. p.n.e. Chociaż Izrael w stosunku do Judy był królestwem północnym, oba królestwa zostały podbite przez wrogów z północy, co czyni zarówno Izrael, jak i Judę królestwami południowymi w stosunku do nieprzyjaciela, który wprowadził je w niewolę. Rok 723 p.n.e. oznacza króla północy podbijającego południowe dziesięcioczęściowe królestwo. Rok 538 oznacza przejście od pogaństwa do papieża, a także podbój dziesięcioczęściowego królestwa przez królestwo północne. Rok 1798 oznacza pokonanie króla północy przez króla południa, który reprezentuje dziesięcioczęściowe królestwo.

I w tej samej godzinie nastąpiło wielkie trzęsienie ziemi i runęła dziesiąta część miasta; w trzęsieniu zginęło siedem tysięcy ludzi, a pozostali zlekli się i oddali chwałę Bogu nieba. Objawienie 11:13.

Okres przejścia związany z rokiem 538, kiedy Rzym przeszedł od pogaństwa do papieża, jest także zmianą w ósmym rozdziale Daniela z rodzaju męskiego na żeński, co symbolicznie oznacza przejście od rządów państwowych do rządów kościelnych. Proroctwo o „siedmiu czasach” nosi pieczęć „prawdy”, ponieważ pierwsza litera (723 r. p.n.e.) ilustruje dwudziątą drugą i ostatnią literę alfabetu hebrajskiego (1798), podczas gdy trzynasta i środkowa litera reprezentuje bunt

(538). Daniel wskazuje, że „przestępstwo”, które jest symbolizowane wyrażeniem „przestępstwo spustoszenia”, było połączeniem Kościoła i państwa, przy czym Kościół kontrolował tę relację. To „przestępstwo” reprezentuje 538, który jest środkowym, a metaforycznie trzynastą literą, z trzech głównych kamieni milowych w okresie siedmiu czasów przeciwko dziesięciu północnym plemionom Izraela.

W 1798 roku — w „czasie końca”, jak przedstawiono w czterdziestym wersecie jedenastego rozdziału Księgi Daniela — ateistyczna Francja, król południa, zadała śmiertelną ranę papieżowi, królowi północy. W 1989 roku papież dokonał odwetu na ateistycznym królu południa, którym wówczas był Związek Radziecki. Odwet obejmował tajny sojusz między Stanami Zjednoczonymi a Watykanem. Zmiecienie Związku Radzieckiego w 1989 roku kończy zapisane prorocze przesłanie werseku czterdziestego, a następny wersek, czterdziesty pierwszy, przedstawia ustawę niedzielną w Stanach Zjednoczonych. A zatem od upadku Związku Radzieckiego w 1989 roku aż do ustawy niedzielnej w następnym wersecie żyjemy w ukrytej historii werseku czterdziestego.

Werset czterdziesty zaczyna się od wskazania króla południa i króla północy w roku 1798, a następnie w 1989 roku króla południa i króla północy, a także trzeciej potęgi reprezentowanej przez rydwany, okręty i jeźdźców.

A w czasie końca król południa uderzy na niego, a król północy nadciągnie przeciw niemu jak wichur, z rydwanami, z jeźdźcami i z licznymi okrętami; wtargnie do krajów, zaleje je i przejdzie. Daniela 11:40.

W „czasie końca” w 1798 roku jeden z generałów Napoleona wkroczył do Watykanu i dosłownie pojmał papieża oraz uwięził go. W 1989 roku nastąpił odwet za rok 1798. W historii między 1798 a 1989 rokiem zaszły prorocze przemiany, które warto odnotować. Ateistyczna Francja, król południa z okresu 1798 roku, była pierwszym duchowym królem południa, a Rosja Putina ma być ostatnim. Francja jest wskazana w jedenastym rozdziale Apokalipsy, który Siostra White wprost identyfikuje jako odnoszący się do ateistycznej Francji. Jednym z dwóch symboli, które identyfikują Francję w rozdziale jedenastym, jest Egipt, który Siostra White określa jako symbol ateizmu. W tym rozdziale bestia, która wychodzi z bezdennej otchłani, była ateizmem, który pojawił się w historii w tamtym okresie.

Ateizm wchodzi do historii, począwszy od Francji, w 1798 roku, a do roku 1989 duchowym królem ateizmu stał się Związek Radziecki. Zmiecienie Związku Radzieckiego w 1989 roku, stanowiące wypełnienie tajnego sojuszu między papieżem Janem Pawłem II a Ronaldem Reaganem, zostało przedstawione w wersecie dziesiątym rozdziału jedenastego Księgi Daniela, a drugie świadectwo dla werseku dziesiątego znajduje się w fragmencie Księgi Izajasza o dwóch przekleństwach trwających dwa tysiące pięćset dwadzieścia lat przeciwko północnemu i południowemu królestwu Izraela, przedstawionym w rozdziałach od siódmego do jedenastego.

Rok 1989 staje się zatem punktem odniesienia w rozwiązywaniu proroczych zagadek ostatnich dni. Wtedy właśnie wersek czterdziesty został odpieczętowany. Obecnie można rozpoznać, że wersek czterdziesty zaczyna się w 1798 roku i kończy się na prawie niedzielnym wersecie czterdziestego

pierwszego.

W momencie wprowadzenia prawa niedzielnego Stany Zjednoczone będą mówić jak smok i zakończą swoje panowanie jako szóste królestwo proroctwa biblijnego. Ich czas panowania rozpoczął się w 1798 roku, kiedy piąte królestwo otrzymało śmiertelną ranę. W 1798 roku Stany Zjednoczone uchwałyły Ustawy o cudzoziemcach i działalności wywrotowej, tym samym zapowiadając koniec szóstego królestwa już na samym jego początku. Werset czterdziesty jest więc historią Stanów Zjednoczonych jako szóstego królestwa proroctwa biblijnego.

Rok 1798 to pierwsza litera alfabetu hebrajskiego, ustawa niedzielna to dwudziesta druga i ostatnia litera alfabetu hebrajskiego, a rok 1989 to środkowy kamień milowy, który reprezentuje bunt symbolizowany przez liczbę trzynaście i trzynastą literę alfabetu hebrajskiego. Rok 1989 reprezentuje bunt tajnego sojuszu Reagana z antychrystem z proroctw biblijnych. Rok 1989 wprowadza pierwszego z ostatnich ośmiu prezydentów, którzy sprawują rządy w okresie narastającego buntu przeciw Konstytucji. W roku 1989 rozpoczął się proces próby wśród Adwentystów Dnia Siódmego, który ma na celu wyłonienie dwóch klas czcicieli. Wiernych jest niewielu, niewiernych wielu. Rok 1989 reprezentuje centralny kamień milowy wersetu czterdziestego i reprezentuje bunt symbolizowany przez trzynastą literę. Werset czterdziesty nosi podpis „prawdy”.

W wersecie czterdziestym pojawiają się królowie północy i południa, którzy pod koniec wersetu są inni w kontekście przedstawionej historii. Występują w nim także Stany Zjednoczone, które według Jana są fałszywym prorokiem współdziałającym ze smokiem i bestią, aby doprowadzić świat do Armagedonu. Król południa w wersecie czterdziestym to smok, król północy to bestia; rydwany, okręty i jeźdźcy to fałszywy prorok. Wypełnienie wersetu czterdziestego w 1989 roku staje się ważnym atrybutem proroczym dla zrozumienia wersetów od jedenastego do piętnastego. Jeśli nie masz racji co do 1989 roku, nie możesz logicznie mieć racji co do historii, w której żyjemy dziś.

Od 1989 roku aż do prawa niedzielnego trzy wojny zastępcze na rzecz papieżstwa są przedstawione w wersetach 10–15. Te wersety należy rozpatrywać jako jedną ciągłą historię, gdyż ten sam „Antiochus Magnus” występuje w trzech bitwach przedstawionych w historycznym wypełnieniu wersetów 10–15.

Wszystkie trzy bitwy tworzą jeden proroczy ciąg, gdyż Antiochus Magnus brał udział w każdej z trzech bitew. Werset dziesiąty oraz Księga Izajasza 8:8 dostarczają dwóch świadków wypełnienia wersetu czterdziestego w 1989 roku. Werset czterdziesty stanowi punkt odniesienia dla wersetu dziesiątego i Księgi Izajasza 8:8. "Rydwany, okręty i jeźdźcy" reprezentują dwa rogi bestii z ziemi w rozdziale trzynastym Objawienia. Na końcu, gdy Stany Zjednoczone "mówią jak smok", dwa rogi nie będą już republikanizmem i protestantyzmem. W tym czasie tak zwani protestanci połączą się z katolicyzmem, a republika konstytucyjna zostanie przekształcona w dyktaturę. W tym okresie dwa rogi bestii z ziemi będą oznaczać potęgę gospodarczą i militarną. W rozdziale trzynastym Objawienia Stany Zjednoczone zmuszają świat do przyjęcia znamienia bestii, aby móc kupować i sprzedawać, a także pod groźbą śmierci. Te dwa rogi to "okręty" u Daniela, reprezentujące potęgę

gospodarczą, oraz jego "jeźdźcy i rydwany", reprezentujące siłę militarną.

Rok 1989 dowodzi, że stosując historyczne wypełnienie bitew pod Raphią i Panium w wersetach od jedenastego do piętnastego, należy użyć tej samej metodologii prorockiej, której użyto do zrozumienia roku 1989 i upadku Związku Radzieckiego, gdyż Antiochus Magnus we wszystkich trzech bitwach był przedstawiony w wersetach od dziesiątego do piętnastego. Antiochus reprezentuje potęgę rydwanów, okrętów i jeźdźców, którą w 1989 roku reprezentował Ronald Reagan, pierwszy z ośmiu prezydentów, z których ostatni był także szóstym i jest teraz ósmym, który jest spośród siedmiu.

Według dwudziestego trzeciego rozdziału Księgi Izajasza władza papieska (nierządnicą, która uprawia nierząd z królami ziemi) miałyby być ukryta w czasie panowania Stanów Zjednoczonych jako szóstego królestwa proroctwa biblijnego. W 1989 roku Stany Zjednoczone, które były typologicznie przedstawione przez Antiochusa Magnusa, były mocarstwem zastępczym papieża w jego wojnie z bestią ateizmu, która zadała mu śmiertelną ranę w 1798 roku.

Trzy bitwy z wersetów od dziesiątego do piętnastego przedstawiają wojnę między królem północy, który — w roli ukrytej nierządnicą z Tyru — wykorzystuje siły pośrednie, gdy zmierza ku odbudowie swojej potęgi i pokonaniu króla ateizmu — króla południa. Historyczne wypełnienia trzech bitew z wersetów od dziesiątego do piętnastego pouczają nas, że w pierwszej i ostatniej bitwie zwyciężył Antioch Wielki, lecz bitwę środkową przegrał. Prorocze cechy roku 1989, lat Ronalda Reagana z papieżem Janem Pawłem II oraz upadku Związku Radzieckiego znajdują odpowiednik w ostatniej z trzech bitew, gdyż to właśnie te wersety zostają odpieczętowane tuż przed zamknięciem czasu próby. Tak jak werset czterdziesty został odpieczętowany w 1798 roku, a następnie ponownie w 1989, werset został odpieczętowany na końcu, począwszy od lipca 2023 roku.

Objawienie Jezusa Chrystusa zostaje odpieczętowane tuż przed zamknięciem czasu łaski i zawiera nadrzędną prawdę, że Jezus jest Pierwszym i Ostatnim, a jako taki zawsze ilustruje koniec początkiem. Czas łaski dla Adwentyzmu zamyka się przy ustawie niedzielnej, a tuż przed zamknięciem czasu łaski Objawienie Jezusa Chrystusa zostaje odpieczętowane. Poselstwo, które kończy się przy zamkniętych drzwiach ustawy niedzielnej, to poselstwo Wołania o północy, które doprowadziło do zamkniętych drzwi 22 października 1844 roku w historii millerytów. Odpieczętowanie z 1798 roku na początku wersetu czterdziestego, które jest także początkiem Stanów Zjednoczonych jako szóstego królestwa proroctwa biblijnego, było typem odpieczętowania z 1989 roku w środku wersetu czterdziestego i początku postępującego końca Stanów Zjednoczonych. Odpieczętowanie w 1798 roku, które było typem 1989 roku, stanowi dwóch świadków dla odpieczętowania poselstwa Wołania o północy w 2023 roku. Ta linia, ze swoimi trzema kamieniami milowymi: 1798, 1989 i 2023, identyfikuje wewnętrzne dzieło oczyszczania dziesięciu panien oraz zewnętrzną linię szóstego królestwa proroctwa biblijnego.

Bitwa przedstawiona w wersecie jedenastym, która wypełniła się w bitwie pod Rafią, gdy Antioch został pokonany przez Ptolemeusza, reprezentuje porażkę papieskiej siły zastępczej, którą w tej obecnej bitwie są naziści z Ukrainy, sprzymierzeni z zachodnioeuropejskimi państwami

globalistycznymi twórcami UE i NATO oraz idącymi w ścisłej zgodzie z politycznymi i gospodarczymi globalistami ONZ. Jeśli Antioch Wielki był obecny we wszystkich trzech bitwach i reprezentuje papieską siłę zastępczą przeciwko królowi południa, to jak mogą to być Stany Zjednoczone w 1989 roku, następnie Ukraińcy, co obrazuje bitwa pod Rafią, a potem znów Stany Zjednoczone w bitwie pod Panion? Werset dziesiąty jest kluczem do wersetów od jedenastego do piętnastego, gdyż jego wypełnienie w 1989 roku stanowi ilustrację proroczych cech pierwszej z trzech wojen zastępczych. Jaka jest prorocza podstawa do utożsamienia Antiocha jako papieskiej siły zastępczej, a jednocześnie nieprzypisywania Stanów Zjednoczonych do każdej z trzech bitew?

W historii wojny na Ukrainie, określanej przez analogię do bitwy pod Rafią, Stany Zjednoczone wykorzystały nazistów z Ukrainy jako swoją siłę zastępczą, właśnie w tej historii, w której kształtują obraz papieża, władzy, która zawsze i wyłącznie posługuje się siłami zastępczymi do wykonywania za nią brudnej roboty.

Aby odpowiedzieć na pytanie o mocarstwa zastępcze w wersetach od dziesiątego do piętnastego, konieczne jest prorocze studium cech Antiocha jako symbolu. Wojny diadochów były serią konfliktów z lat 323–281 p.n.e. między diadochami (z greckiego „następcy”), generałami i następcami Aleksandra Wielkiego, którzy po jego śmierci w 323 r. p.n.e. walczyli o kontrolę nad jego rozległym imperium. Pierwszym Antiochem był Antioch I Soter, syn Seleukosa I Nikatora, jednego z diadochów (następców) Aleksandra Wielkiego, który założył imperium Seleucydów.

Imię Antioch można rozumieć jako tego, który staje w zastępstwie, aby wspierać. Antioch jest symbolem Rzymu, a papieski Rzym jest antychrystem i ma podobną symbolikę jak Antioch. Imię Antioch nosił syn założyciela Imperium Seleucydów i w tym sensie Antioch stał na miejscu swojego ojca, występował w jego zastępstwie. Siostra White utożsamia zarówno Szatana, jak i papieża z antychrystem i stwierdza, że papież jest przedstawicielem Szatana na ziemi. Stało się ono znaczącym imieniem dynastycznym w Imperium Seleucydów, częściowo ze względu na jego skojarzenie z Antiochem I Soterem oraz z miastem Antiochią, nazwanym na cześć ojca lub syna Seleukosa I. Papież jest zastępcą Szatana, a symbolicznie imię Antioch reprezentuje zastępcę jego ojca, założyciela królestwa północy, który umieścił jego stolicę w Babilonie.

Po śmierci Aleksandra Wielkiego w 323 r. p.n.e. jego imperium rozpadło się wśród diadochów (następców). W czasie Podziału Babilonu (323 p.n.e.) Seleukos został początkowo mianowany dowódcą kawalerii hetajrów (prestżowa funkcja wojskowa) pod zwierzchnictwem Perdykkasa, regenta imperium Aleksandra. W 321 r. p.n.e. Seleukos został mianowany satrapą (namiestnikiem) Babilonii podczas Podziału w Triparadezosisie, po śmierci Perdykkasa i dalszych negocjacjach między diadochami. W 316 r. p.n.e. Antygon I Jednooki, inny diadoch, zmusił Seleukosa do ucieczki z Babilonu z powodu rosnącej potęgi Antygona. Seleukos szukał schronienia u Ptolemeusza I Sotera w Egipcie. W 312 r. p.n.e. Seleukos powrócił do Babilonu z niewielkim oddziałem dostarczoną przez Ptolemeusza. Pokonał siły Antygona i odzyskał Babilon, co wyznaczyło ustanowienie jego ośrodka władzy. Wydarzenie to jest często uznawane za założenie państwa Seleucydów, a rok 312 p.n.e. za początek ery seleucydzkiej w historycznej rachubie czasu.

Nazwa Seluecus wywodzi się z greki i pochodzi od rdzenia selas (σέλας), oznaczającego „światło”, „blask” lub „płomień”. Nazwa sugeruje blask lub rozświetlenie, co pasuje do wybitnej postaci, takiej jak Seleukos I Nikator, założyciel imperium Seleucydów, który uosabia ojca będącego w niebie nosicielem światła.

Aby zapewnić sobie doczesne korzyści i zaszczyty, Kościół został skłoniony do zabiegania o przychylność i poparcie wielkich tego świata; a odrzuciwszy w ten sposób Chrystusa, został nakłoniony do uznania zwierzchnictwa przedstawiciela Szatana — biskupa Rzymu. Wielki spór, 50.

Antioch Wielki reprezentuje władzę namiestniczą papieża, tak jak papież reprezentuje władzę namiestniczą Szatana. Symbolika Antiocha dopuszcza różne władze namiestnicze, tak jak było wielu papieży. Reagan był namiestnikiem roku 1989, Ukraina stała się namiestnikiem Stanów Zjednoczonych w 2014 roku, a Trump jest namiestnikiem w bitwie pod Panium. Reagan był pierwszym, Trump jest ostatnim, a Zelenskiy jest buntem pośrodku.